

LBRIS

We know
books

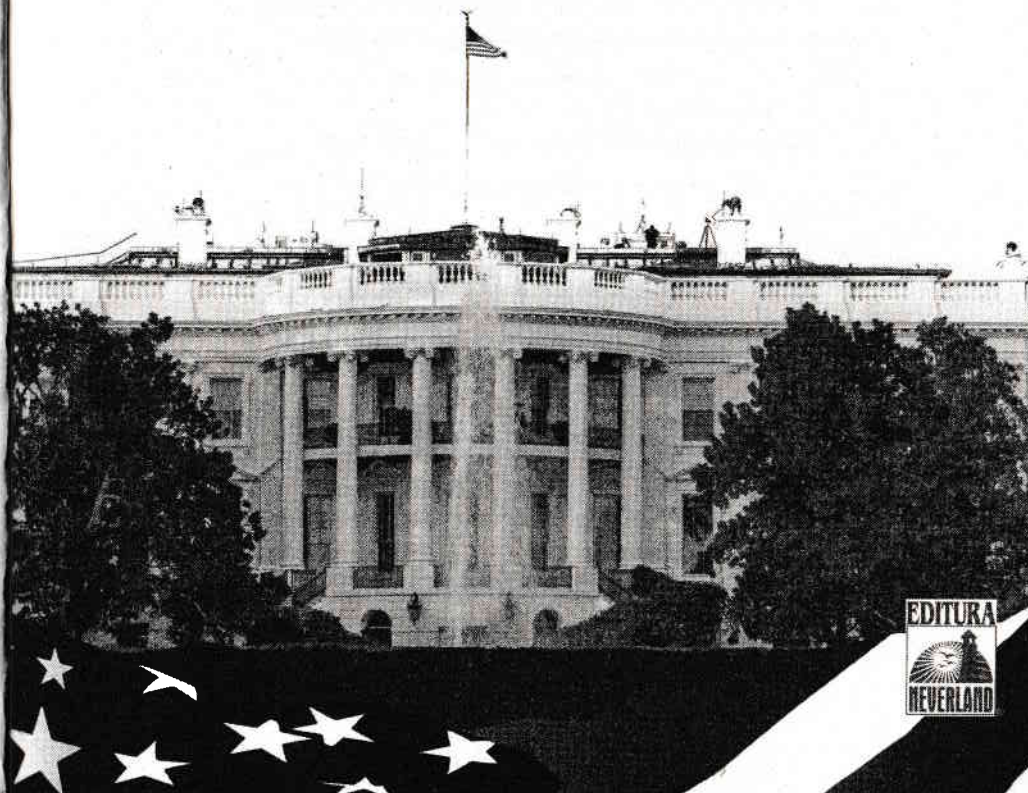
JAKOB VAN ERIKSSON

MIAU-MIAU LA CASA ALBĂ!

ANIMALELE DE COMPANIE ALE PREȘEDINȚILOR

AMERICANI

COLECȚIA PREȘEDINȚII AMERICII

EDITURA

Editat de **Neverland SRL**.

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin **Editurii Neverland**.

Copyright © 2021, **Editura Neverland**.

! Nicio parte (fragment sau componentă grafică) din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al Editurii Neverland.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VAN ERIKSSON, JACOB

**Miau-miau la Casa Albă! : animalele de companie
ale președinților americani / Jakob Van Eriksson. -**

București : Neverland, 2021

Conține bibliografie

ISBN 978-606-9018-93-4

636.09

EDITURA

Redacție:

tel.: 0732.320.666

e-mail:

editura@neverland.ro

Editura Neverland

Librăria UJmag:

tel.: 0733.673.555; 021.312.22.21

e-mail: comenzi@ujmag.ro

ujmag.ro

Ujmag.ro

Sumar

Grădina zoologică de la Casa Albă / 9

Herghelia și canisa lui George Washington / 11

Cleopatra, prințesa din grajdul lui John Adams / 20

Mierloiul Dick, ciobăneștii francezi și doi pui de urs grizzly trimiși
în dar lui Thomas Jefferson, împătimitul călăreț / 22

Doar un papagal, un spaniel
și un husky – 16 ani de singurătate / 33

Aligatorul din baie și viermii de mătase
devorând frunzele duzilor din curte / 36

Papagalul care înjura cursiv și expresiv
la înmormântarea stăpânului său / 39

Doi pui de tigru de la Sultanul din Oman / 42

Văcuța Sukey, țapul Billy, generalul „care nu a făcut nicio gafă”,
și frustratul canar Johnny Ty / 44

Odiseea controversată a lui Old Whitey / 46

Mason & Dixon, în variantă clasică și postmodernă / 51

Șapte cățeluși (japonezi) mititei / 53

LIBRIS
Intermezzo cu doi vulturi prezidențiali,
captivi de bunăvoie / 55

Fabuloasa menajerie a lui Abraham Lincoln
și suferința pierderii primului purcel / 56

Șoriceii albi ai lui Andrew Johnson / 68

Caii președintelui-soldat Ulysses S. Grant / 70

Prima pisică siameză din Statele Unite
a locuit la Casa Albă cu Rutherford B. Hayes / 74

Kit, Veto și niște cai anonimi / 78

Peștele Paradisului și niște cocoși criminali / 80

Mr. Reciprocity and Mr. Protection / 82

Papagalul rasist al lui William McKinley / 85

Theodore Roosevelt și animalele lui... fără număr! / 89

Pauline, „Regina vacilor din Washington” / 101

48 de oițe care pasc pe gazonul Conacului Executiv... / 105

Faimosul Laddie Boy și veverișoiul Pete / 108

Calvin Coolidge la concurență
cu Teddy Roosevelt / 112

Între atâția căței, renul Weegie și ultimii doi aligatori / 128

Fala, marea iubire a lui Franklin Delano Roosevelt / 133

„Dacă vrei să ai un prieten la Washington, DC,
ia-ți un câine!” / 145

Heidi, interzisă la Casa Albă! / 147

Familia extinsă a lui JFK – pe pisicuță nu o chema Marilyn! / 150

O pasiune pentru Beagles / 163

Richard Nixon și careul lui de ași / 168

Liberty, mămica eroină, și infumurata Shan,
mult prea conștientă de superbia ei / 174

Misty Malarky Ying Yang! / 179

„Același cod poștal cu Paradisul”: un cowboy și calul lui,
El Alamein, înconjurați de o mulțime de căței / 182

Millie, cățelușa care a scris un bestseller / 188

Socks, cel mai tare motan din lume / 190

Dinastia Springer Spaniel vs. Dinastia Bush / 195

Bo, Sunny & Barack / 201

Donald Trump, un regretabil scurtcircuit / 206

Champ și Major Biden sau revenirea la tradiție / 208

Trăsurile președinților și caii lor frumoși / 212

Obrăznicia unui șoricel / 214

În loc de Epilog:
cine comandă, de fapt, la Casa Albă?
Cumva, un terrier? / 216

Zoo-bibliografia prezidențială / 218

Grădina zoologică de la Casa Albă

Cei mai mulți dintre liderii Americii au avut animale de companie dintre cele mai diverse, de la mierloiul pe care Thomas Jefferson îl botezase Dick la motanul vagabond Socks care a sărit în brațele fiicei lui Clinton, Chelsea, sau cail Cleopatra și Caesar ai lui John Adams. Pe lângă un număr impresionant de câini din toate rasele, pisici, papagali, canari, cai sau ponei, au existat și creaturi mai puțin obișnuite, precum puii de urs grizzly ai aceluiași Jefferson, aligatorul primit de John Quincy Adams din partea Marchizului de Lafayette, tigrii pe care Martin Van Buren îi avea de la Sultanul din Muscat și Oman, capra lui William Henry Harrison și cea a lui Benjamin Harrison (care era și stăpânul a doi aligatori), vulturul lui James Buchanan, șopârla lui Teddy Roosevelt (care posedă peste 30 de alte animale), cele 13 rațe pe care soția lui Calvin Coolidge a încercat să le crească în baia apartamentului prezidențial (!) sau vaca Ophelia din rasa Longhorn a lui George Bush Senior. O adevărată grădină zoologică atemporală, localizată la Casa Albă sau în alte reședințe – și, uneori, ferme – ale liderilor executivi ai Statelor Unite ale Americii.

Theodore Roosevelt revendică din start primul loc în această listă pentru cât de numeroase și diferite, uneori chiar bizare, erau animalele sale. Întotdeauna a avut cel puțin douăzeci în același timp, dar adesea erau mult mai multe. Unul dintre favoriții lui a fost, de departe, un cocoș cu un singur picior. Pasărea infirmă era înconjurată de nenumărați câini, pisoi sau porcușori de Guineea la Casa Albă, în timp ce la reședința sa de vară din Long Island se puteau găsi animale precum zebre, hiene, urși și, chiar, lei.

Înainte și după Teddy R. a existat o lungă listă de animale de companie ale președinților americani, care efectiv au transformat Conacul Executiv într-o imensă dioramă cu exponate vii, care mai de care mai neobișnuite. 33 de președinți au avut câini, 12 au fost și posesori de pisici, în vreme ce 15 au deținut cai și tot 15 au preferat coliviile în care se aflau papagali, canari, mierle și, chiar, vulturi.

Donald Trump este primul președinte care, după mai bine de 100 de ani, nu a avut nici un animal de companie, așa că America și-a putut lua rămas bun de la administrația sa, fără vreun pic de simpatie pentru orice câine, pisică sau – de ce nu? – hienă sau hipopotam pigmeu fără vină care ar fi fost evacuat alături de stăpânii lor.

Acest lucru înseamnă, de asemenea, că animalele de companie prezidențiale ultimele sosite – soții Biden au doi ciobani germani și o pisică, împrumutată de la o nepoată – au reușit să consolideze transferul de putere și, totodată, o tradiție care părea serios amenințată. Așadar, pentru a ajuta noile mascote naționale să-și găsească locul, unii au decis să încalce ceea ce mulți consideră cea mai importantă poruncă din jurnalismul pet-friendly („toate animalele de companie prezidențiale sunt la fel de bune și orice jurnalist care spune altfel ar trebui să fie executat după o judecată sumară”) și să se apuce de clasificarea animalelor președinților pe o scară valorică total incorectă din punct de vedere politic, de la cel mai rău la cel mai bun. După cum veți vedea, unele dintre ele au fost de-a dreptul groaznice. Însă, acestea rămân doar niște excepții fără îndoială. Casa Albă este prototipul diacronic pentru o Arcă a lui Noe reinventată periodic de empatia de care dau dovadă cei mai puternici oameni din lume...

Herghelia și canisa lui George Washington

George Washington, primul președinte al națiunii americane, a stabilit destul de multe precedente în timpul mandatului său. Unul dintre acestea se referă la predilecția prezidențială pentru animale de companie – demarând o tendință care va continua în aproape toate administrațiile viitoare (mai exact, 43 din totalul de 46).

După cum era obișnuit în epoca sa, Washington deținea mai mulți cai; printre ei Samson, Steady, Leonidas, Traveller, Magnolia și alți armăsari de rasă. Washington era interesat de reproducerea exemplarelor valoroase, iar ferma sa de la Mount Vernon a dispus de un grajd și de o adevărată herghelie aproape de la începuturile ei. Samson și ceilalți bidivii au făcut parte dintr-o succesiune de părinți de soi, ai căror urmași s-au remarcat pe tot parcursul secolului al XIX-lea. Washington a avut un rol activ în acest proces și, la un moment dat, a achiziționat nu mai puțin de 27 de iepe din dotarea armatei care au fost considerate uzate moral astfel încât „să fie benefică vânzarea lor”. În realitate, era vorba de un calcul de business. Lui Washington pare să nu-i fi păsat câtuși de puțin de starea iepelor în momentul vânzării, el explicând: „Am multe ferme mari și o bună parte din terenurile mele constă în pajiști și pășuni, de care nu pot profita cum se cuvine dacă nu le împânzesc cu un anumit număr de iepe și mânjii lor”. Cumpărând aceste iepe pentru reproducere, Washingtonul le-a salvat probabil viețile, dar a obținut și beneficii considerabile.

Magnolia, în special, era un cal arab pursânge, care concurase cu succes la cursele ținute în orașul Alexandria din Virginia și era la mare preț printre

cunoscători. Washington își îndruma ocazional managerul fermei să-i facă publicitate sau să expună calul în cadrul evenimentelor publice, cum ar fi târgurile importante. Magnolia a fost unul dintre descendenții calului de poveste numit Traveller, importat în Statele Unite în 1746.

Leonidas, o altă vedetă a hergheliei, era numit după un rege al Spartei care a excelat în arta războiului. Când Washington era adolescent, el a scris o poezie în care îl elogia pe personajul din Antichitate, care, deși a pierdut în cele din urmă bătălia decisivă, se remarcase împreună cu soldații săi pentru curajul lor supraomnesc în înfruntarea cu armata persană a lui Darius, de douăzeci de ori mai numeroasă.

Se știu relativ puține lucruri despre armăsarul numit Steady. În timp ce cei mai mulți cai ai lui Washington erau niște animale spectaculoase, Steady a fost probabil cel mai puțin remarcabil din acest grup și, ca atare, a beneficiat de prea puține mențiuni istoriografice în jurnalele patriarhului de la Mount Vernon.

Samson (sau „Sampson”), la fel ca Steady, a primit puține mențiuni, dar în cazul lui asta se explică pentru că nu a stat prea mult în grajduri alături de ceilalți cai aflați în proprietatea președintelui. Samson a fost dăruit nepotului lui Washington, Robert Lewis. Acesta, într-o scrisoare către unchiul său din 4 ianuarie 1793, îi mulțumește lui Washington pentru darul primit: „Calul pe care ai fost atât de bun, încât mi l-ați dat sunt convins că se va dovedi foarte valoros în această parte a țării și, am încredere, va reprezenta o adăugire însemnată la micul meu venit. Prin urmare, trebuie să vă mulțumesc pentru amabilitate și să vă asigur că vă sunt foarte recunoscător”.

Având în vedere interesul lui Washington pentru reproducerea cailor de rasă, este probabil că a avut mulți alți armăsari și iepe în timpul vieții sale. Aceste animale au fost îngrijite cu mare atenție, iar președintele verifica periodic asta, deoarece nu erau doar o pasiune a lui, ci și o afacere profitabilă.

Washington era călare pe Nelson când a acceptat capitularea britanicilor la Yorktown și a pune astfel capăt Războiului de Independență American. Se spune că nu l-a mai călărit niciodată pe Nelson după război, lăsându-l pe calul său credincios pe care s-a bizuit întotdeauna în luptă să se retragă în pace la Mount Vernon. Nelson – sau Old Nelson – era un armăsar brun cu picioare albe. Calul a fost achiziționat de Washington, care era un călăreț

priceput și despre care se spune că urca în șa aproape în fiecare zi, a murit în anul 1790 la vârsta de aproximativ 27 de ani, fiind considerat destul de bătrân pentru un cal în acea epocă. Nelson se născuse în 1763 și i-a fost dat lui Washington în 1778 de Thomas Nelson din Virginia, calul fiind denumit atunci după acesta. Washington a declarat că Nelson a fost calul său favorit în timpul Războiului Revoluționar, deoarece nu se lăsa intimidat de focurile de armă. Washington îl călărea pe Nelson când a acceptat capitularea lui Cornwallis la Yorktown. Celălalt cal pe care l-a călărit în timpul Războiului de Revoluție și pe care este mai des portretizat, a fost calul său gri, Blueskin. Atât Nelson cât și Blueskin au fost pensionați și au locuit la Mount Vernon după război.

Blueskin era un cal gri folosit de George Washington alternativ cu Belson. Calul era pe jumătate arab, urmaș direct al armăsarului Ranger, cunoscut și sub numele de „Arabul lui Lindsay”, despre care se spune că ar fi fost obținut de la Sultanul Marocului. Blueskin a fost un cadou pentru Washington de la colonelul Benjamin Tasker Dulany (1752-1816) din Maryland. Dulany s-a căsătorit cu Elizabeth French, o rudă a lui Washington. Aceasta a primit calul la nunta ei cu Dulany, pe 10 februarie 1773. Blueskin a locuit la Mount Vernon, până când a fost înapoiat doamnei Dulany în noiembrie 1785 cu următoarea notă: „Generalul Washington îi prezintă cele mai bune gânduri doamnei Dulany, împreună cu acest cal”.

Înainte de Revoluție, Washington a participat la diferite evenimente sociale organizate la cursele din Annapolis. Caii au devenit un bun valoros de-a lungul istoriei militare și Washington cunoștea perfect asta. Caii de război antrenați eficient au devenit arme redutabile în tandem cu militarii care îi foloseau. Pe lângă forța lor fizică indiscutabilă, ei au avut un impact psihologic considerabil asupra soldaților, ridicându-le moralul și stimulându-le curajul sau insuflând teama inamicului. Impactul cailor a sporit eficiența armatelor și a strategiilor acestora. În timp ce caii sunt în mare parte ignorați în relațiile despre bătăliile celebre, ei au adus o contribuție însemnată succesului în lupte, cum ar fi cele legate de Revoluția Americană. Abilitatea de călăreț a lui Washington i-a permis să impulsioneze acțiunile cavaleriei și să sporească imaginea americanilor. În timpul Războiului Revoluționar, coloniștii

au fost inițial subestimați și considerați victime sigure de țara lor mamă. Britanicii i-au perceput pe rebeli ca fiind doar o mulțime de oameni dezorganizați și „cu siguranță nu demni de luat în seamă pe câmpul de luptă”. Cu toate acestea, George Washington s-a ambiționat și a transformat complet această noțiune preconcepută despre coloniști, pornind de la propriul său exemplu de ofițer iscusit și nu în ultimul rând de cavalerist neînfricat. Capacitatea sa de a comanda trupele călare a desăvârșit această impresie și mai mult, el fiind apoi descris cu uimire de către ofițerii britanici ca „o figură foarte impresionantă, atât în șă cât și pedestru”.

Blueskin a fost favoritul lui George Washington; datorită liniei sale de sânge arab, calul „avea o rezistență mare la efort și putea să-l poarte pe Washington (despre care se spunea că avea peste 1,82 metri înălțime) toată ziua în marș”. Cu toate acestea, Washington a preferat să călărească pe celălalt cal al său, Nelson, în timpul luptelor, deoarece Blueskin era predispus la o mare agitație atunci când auzea focuri de armă și explozii ale proiectilelor de artilerie, în timp ce Nelson era mult mai calm în astfel de circumstanțe. Deși Blueskin nu a fost văzut atât de multă în luptă ca Nelson, el este calul care apare cel mai frecvent în picturile dedicate lui George Washington ca general al Revoluției, fiindcă era un cal de o nobilă culoare cenușiu-albăstruie, spre deosebire de Nelson, care era maroniu. Cenușii se nasc mai închise la culoare, dar haina de păr adulților devine adesea alb pur, iar pielea lor este neagră, care poate apărea albăstruie la lumina soarelui (de aici și numele). Reprezentarea lui Washington călare este, însă, adesea, una pur convențională, mai ales că unii pictori nici nu au fost vreodată în America în timpul evenimentelor la care tablourile lor fac referire. Blueskin cel din aceste portrete ecvestre este mai degrabă pictat din auzite, fără ca artiști ca Peale, Faed sau Trumbull să-l fi văzut în realitate. Iar compozițiile în sine par pastişe ale unor alte opere celebre din epocă, precum Napoleon traversând Alpii, de Jacques-Louis David, și aceasta fiind în sine o imagine idealizată a împăratului francez, în vreme ce trăsăturile distinctive ale calului, de pildă crupa sa rotunjită, trimitând la o origine andaluză nu la una de pursânge arab.

George Washington avea și o mulțime de măgari și catări, extrem de utili la muncile fermei, fiind excelente animale de povară, nepretențioase și care nu consumau o cantitate mare de furaje.

Avea, de asemenea, și un număr mare de câini, inclusiv pe cei numiți Vulcan, Scentwell și Sweet Lips, câini mari, apropiați ca rasă de Greyhound și Scottish Deerhound. De asemenea, a avut câțiva câini negri cu nume precum Topsy, Tipler, Taster și Drunkard. Avea și un dalmațian pe nume Madame Moose și un pudel pe nume Pilot, care îl însoțeau atunci când mergea la vânătoare de rațe. Astăzi, vizitatorii de la Mount Vernon pot vedea animalele care încă locuiesc acolo, inclusiv pe cele din rasele care au fost crescute pe proprietate în timpul vieții lui George Washington. Oaspeții sunt, de asemenea, invitați să-și aducă prietenii canini, în lesă, și să se bucure de un tur pe jos special conceput pentru iubitorii de câini.

Andrew Hager, istoric rezident al Presidential Pet Museum, spune că dragostea lui Washington pentru câini s-a dezvoltat probabil din pasiunea lui pentru vânătoarea de vulpi. În America colonială, explică Hager, câinii erau în primul rând apreciați pentru capacitatea lor de a vâna. „Aceasta nu înseamnă că Washington nu și-a apreciat câinii independent de calitățile lor cinegetice”, spune el, „doar că a fost o atitudine destul de diferită de cea pe care o are, în fapt, un iubitor modern al animalelor de companie. Câinii ținuți la Mount Vernon erau în primul rând folosiți în scopuri specifice. Știu, totuși, că a vizitat canisa zilnic pentru a-și vedea câinii, așa că a existat o anumită afecțiune acolo”.

Washington, adaugă Hager, dorea câini de vânătoare cât mai rapizi și spera să îmbunătățească viteza de deplasare în cazul câinilor pe care îi deținea deja. „Când bunul său prieten, Marchizul de Lafayette, a auzit despre această preocupare a sa, el i-a trimis generalului Washington un grup de câini francezi de vânătoare prin intermediul tânărului John Quincy Adams”, spune el. „Acești câini erau mult mai agresivi decât câinii obișnuiți ai lui Washington și, în cele din urmă, au fost crescuți împreună cu ei. Această alăturare a creat pe cale naturală o nouă rasă, deși este important să reținem că Washington nu se gândea deloc să ne lase și o astfel de moștenire. El a vrut doar să-și îmbunătățească colecția personală de câini de vânătoare.” Potrivit lui Mary Thompson,

istoric și cercetător la Mount Vernon, multe rase de câini au fost astfel dezvoltate prin reproducere selectivă de-a lungul secolului al XIX-lea. „Faptul că acei foxhounds americani sunt mai supli și au picioare mai lungi decât cei englezi sugerează că Washington și alții care dezvoltau această nouă rasă și-au dorit câini de vânătoare performanți, care să fie mai rapizi decât câinii englezi”, spune ea. Thompson a adăugat că acești foxhounds americani lucrează, de asemenea, mai mult individual decât ca haită, fiecare câine fiind dispus să preia pe rând conducerea. American Kennel Club îl recunoaște pe George Washington ca „tatăl” acestei rase americane, remarcând că și rasele Bluetick Coonhound, American English Coonhound și Treeing Walker Coonhound au fost „probabil influențate de căutarea lui pentru un câine de vânătoare superior”. Thompson adaugă că Washington a crescut multe rase de câini, fiecare cu propriile sale sarcini specifice. La Mount Vernon erau câini ciobănești, câini de vânătoare, terrieri, câini de companie și câini de pază. „De fapt, putem documenta prezența și/sau cunoașterea raselor în fiecare grup recunoscut în prezent de American Kennel Club printre câinii din Virginia în secolul al XVIII-lea”, spune ea. Rasele de la Mount Vernon au inclus Briard, Dalmațieni, Foxhounds englezi, Ogari francezi, Greyhound, Greyhounds italieni, Mastiff, Newfoundland, Pointer, Spaniel și Terrier. Probabil că Washington a avut aproximativ 50 sau chiar mai mulți câini în timpul vieții. Înregistrările din 1786 arată că primul președinte american a plătit 12 șilingi pentru câinele dalmațian pe nume Madame Moose. În august a anului următor, el a cumpărat și un mascul din aceeași rasă pentru a se reproduce cu ea. El a notat evenimentul în jurnalul său: „Un nou câine a sosit în beneficiul lui Madame Moose; crizele ei amoroase ar trebui să fie luate acum în considerare în modul cel mai serios cu putință”.

La câțiva ani după Războiul Revoluționar, Richard Sprigg, un proeminent avocat din Maryland, i-a trimis lui George Washington o tânără cățelușă Spaniel, descendentă a unui alt Spaniel englez pe care Washingtonul îl admira în timp ce vizita casa lui Sprigg din Annapolis. Călăreț și vânător pasionat, Washington a folosit câinii acestei rase atât pentru a scoate păsările de uscat din ascunzătorile lor, cât și pentru a recupera păsările după ce acestea erau împușcate.

Potrivit nepotului Marthei Washington, George Washington Parke Custis, președintele avea și un câine din rasa Newfoundland. Custis a scris că Tom Davis, unul dintre sclavii de la Mount Vernon, vâna rațe sălbatice pentru gospodăria lui Washington și era adesea însoțit de „un mare câine din rasa Newfoundland, care se numea Gurmer”.

Terrierii făceau, de asemenea, parte din canisa lui Washington, care era preocupat de menținerea purității rasei lor. Într-o scrisoare către William Pearce, administratorul care a condus Mount Vernon în timpul mandatelor sale prezidențiale, el puncta: „Sper că Frank [majordomul] a avut grijă în mod special de terrierii mei. L-am îndrumat să observe când femela intră în călduri și să o închidă imediat în cușcă; nimeni altul decât terrierul de sex masculin nu poate ajunge la ea”. Conform înregistrărilor de la Mount Vernon, terrierii erau folositori pe plantație deoarece vâneau și ucideau șobolani.

Washington este cunoscut pe scară largă ca fiind tatăl Foshound-ului american. A început să încrucișeze câini mari francezi cu proprii săi câini negri și cafenii pentru a crea o nouă rasă de câini. Astăzi, American Kennel Club îi recunoaște meritele în această privință, el fiind considerat un autentic deschizător de drumuri.

George Washington a avut mai mulți câini care au fost implicați în povești memorabile dar numai unul singur care a furat o șuncă întreagă, făcându-l pe Vulcan eroul haitei. O relatare a „tâlhăriei” lui Vulcan se găsește în memoriile nepotul vitreg al președintelui, George Washington Parke Custis. „S-a întâmplat că, într-o bună zi, când mulți invitați de seamă erau așteptați la cină la Mount Vernon, doamna conacului (bunica mea) a descoperit că șunca, mândria mesei fiecărei gospodine din Virginia, lipsea din cămară. După ce l-a interogat pe Frank, cel mai politicoș și mai priceput dintre toți majordomii, a observat că o șuncă, da, o șuncă foarte bună, fusese pregătită conform ordinilor doamnei și adusă pe masa mare din bucătărie pentru a fi porționată așa cum se cuvine. Numai că atunci când șunca afumată savuroasă era așteptată să ajungă pe farfuriile mesenilor, bătrânul Vulcan, câinele casei, și-a înfipt fără prea multe menajamente colții în ea; și, deși cei de la bucătărie s-au luptat cu disperare să-i smulgă acest trofeu, totuși Vulcan a triumfat în cele din urmă, devorând-o. Doamna casei nu s-a bucurat deloc